

hürid, et temma piddi ommeti temma
maiasse sisse tullema, mis ühhe nabbra
ailla olli tehtud. Said nemmad sisse tul-
nud, siis andis se põllo- hüir moisa- hüirile
nissu irwad ning ärrahallitud leiva koro-
kessed, ja ütles temma wasto: wotta
nenda heaks, sest mul ei ole piima ning
lihha, mis ma woin sulle ette tõsta. Se
moisa- hüir olli agga närp ning närris pit-
kade hambadega. Kui ta olli sõnud siis
ta ütles: olle nüüd terve leiba ning sola
eest, aeg on minna. Moisa hüir läks ärra
ja põllo hüir saatis tedda ülle põldo ning
aiasid keiksuggused juttud, ja sel wiisil
ollid nemmad moisa liggi saanud; kui
nemmad seenna ollid tulnud, siis moisa hür
pallus et põllo hüir piddi ka temmaga tem-
ma ellusse tullema. Said nemmad sisse
tulnud siis nemmad läksid käsfi kambris
ja moisa- hüir andis temmale praatid, ma-
karad, juustu, woid, koort ning keiksug-
gused

gused asjad ning ütles: olle ni hea
ning sõ peäle. Põllohüir immetles need
asjad ja ütles: oh minno wennike! kul-
da kalliste ellad sinna! Se on weel õn-
nis eliaminne! Minna pean keige sui-
läbbi suure murre- ja waewaga enne-
sele middagid koggama, et ma talwe
sees saan ärrahallitud asjad närrida, sin-
mul tulleb agga walmis leib kätte ning
need keige mägusamad asjad ilma murret-
ta. Se on weel õn! Kui need hürid kei-
ge parraiate hakkasid sõma, tuli üks
tüdruk ühhe käsfige seenna sisse. Moisa-
hüir teadis omma auto ja pugges sisse, ag-
ga põllo hüir, kes woeras olli, kargas üh-
hest nurgast teise sisse. Kas aias ta järre-
le ning se oli õn, et ta koppi tagga sai,
kus ta saure kartusse pärrast wabbises ning
wõrtes. Ürrikesse aia pärrast läks tüd-
ruk käsfiga jälle wälja, ja siis tuli moisa-
hüir omma auto seest jälle ette ning kutsus
põllo